

TOTO

JE NINDŽA MAČKA

A OBRÍ
KOBŘÍ
ÚTEK

DERMOT O'LEARY

ILUSTROVAL NICK EAST

TOTO
JE NINDŽA MAČKA
A OBRÍ
KOBRÍ ÚTEK

**JE NINDŽA MAČKA
A OBRÍ
KOBŘÍ ÚTEK**

DERMOT O'LEARY

ILUSTROVAL NICK EAST

slovart

Prvý raz vyšlo vo Veľkej Británii v roku 2017
vo vydavateľstve Hodder and Stoughton

Text copyright © Dermot O'Leary, 2017

Illustrations copyright © Nick East, 2017

Inside back cover photograph by Ray Burmiston

*The moral rights of the author and illustrator have been asserted.
All characters and events in this publication, other than those clearly
in the public domain, are fictitious and any resemblance to*

Translation © Alexandra Škorupová 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Dermot O'Leary: *TOTO THE NINJA CAT
AND THE GREAT SNAKE ESCAPE*, ktorý prvý raz vyšiel

vo vydavateľstve Hodder Children's Books,
An imprint of Hachette Children's Group, v Londýne v roku 2019,
preložila Alexandra Škorupová.

Ilustrácie Nick East

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba LAYOUT, s. r. o., Bratislava

Tlač Patria 1, spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním
pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-4385-4

www.slovar.sk

PRE BLYSKOTA A TOTO,

najúžasnejšie, najdrsnejšie
a najmilujúcejšie mačky z talianskej Apúlie.

A pre všetkých vás, čo si nechávate pre seba,
že vaša mačka má dvojitý život, každý večer sa
zmení na nindžu a utečie vám.

PRVÁ KAPITOLA

Toto bola práve uprostred toho najlepšieho sna, aký kedy mala (v hlavnej úlohe hrala obrovská salámová pizza, vedro syrových cestovín a na záver si zaborila hlavu do gigantického tiramisu), keď ju niečo **SUROVO** prebudilo do studenej londýnskej noci.

BUM, PRÁSK či **TRESK** sa ani trošku nepodobá na hrôzostrašné zvuky, ktoré z ničoho nič narušili ticho ulice hlboko ponorenej do sna. Bola to taká noc, keď by sa každý najradšej babušil v posteli s jednou perinou navyše a termoforom pod ňou. Taká, keď by nikto, komu zostala štipka rozumu, nevyšiel z postele, skôr ako sa nad obzor ledva-ledva nevyštverá lenivé zimné slnko a neprinúti nás vstať a popasovať sa s nástrahami nového dňa.

To však platí iba pre ľudí! Mačky?
ZABUDNI! Že by nejaká z nich vyšla z útulnej postele v takejto zime? Tak to ani náhodou! Už by nikdy nemohli ukázať svoju vznešenú chlpatosť vo vybranej mačacej spoločnosti. Nie.

„Túto slasť prenecháme líškam
a potkanom,“ povedala by väčšina mačiek.
„My si trošku zdriemneme. Dovidenia, zajtra.
Povedzme tak okolo jedenástej.“

Práve preto Toto totálne otrávil, unavilo
a trošku aj vystrašilo, keď k nej od smetných
košov na ulici doľahol ten **RÁMUS**.

Toto sa pozrela na rodičov.

Veď oni to vyriešia, nie? pomyslela si, no tí
ani brvou nemykli. Ani sa len nepretočili na
druhý bok.

„Veď, priznajme si,“ mrmlala si Toto
pre seba, „načo sú tu mačky a načo ľudia?
My by sme mali byť tí, čo stále spia, a vy
tí, čo nás nakrmia, poškrabkajú, zahrnú
pozornosťou, vyčesú nám kožúšky, otvoria
dvere a vodovodný kohútik, nech sa môžeme

napiť, pomasírujú nám labky a hlavne...

***ZOBUDIA SA, KEĎ SEM ŽVONKA
DOLIEHAJÚ HROZIVÉ ŽVUKY!***

Je to férová dohoda... opakujem: MY, by sme mali byť tí spachtoši!“

Hodila očkom na svojho brata Blyskota, ktorý mal, ako už naznačovalo jeho meno, striebristý kožuch, veľký huňatý chvost a biele labky.

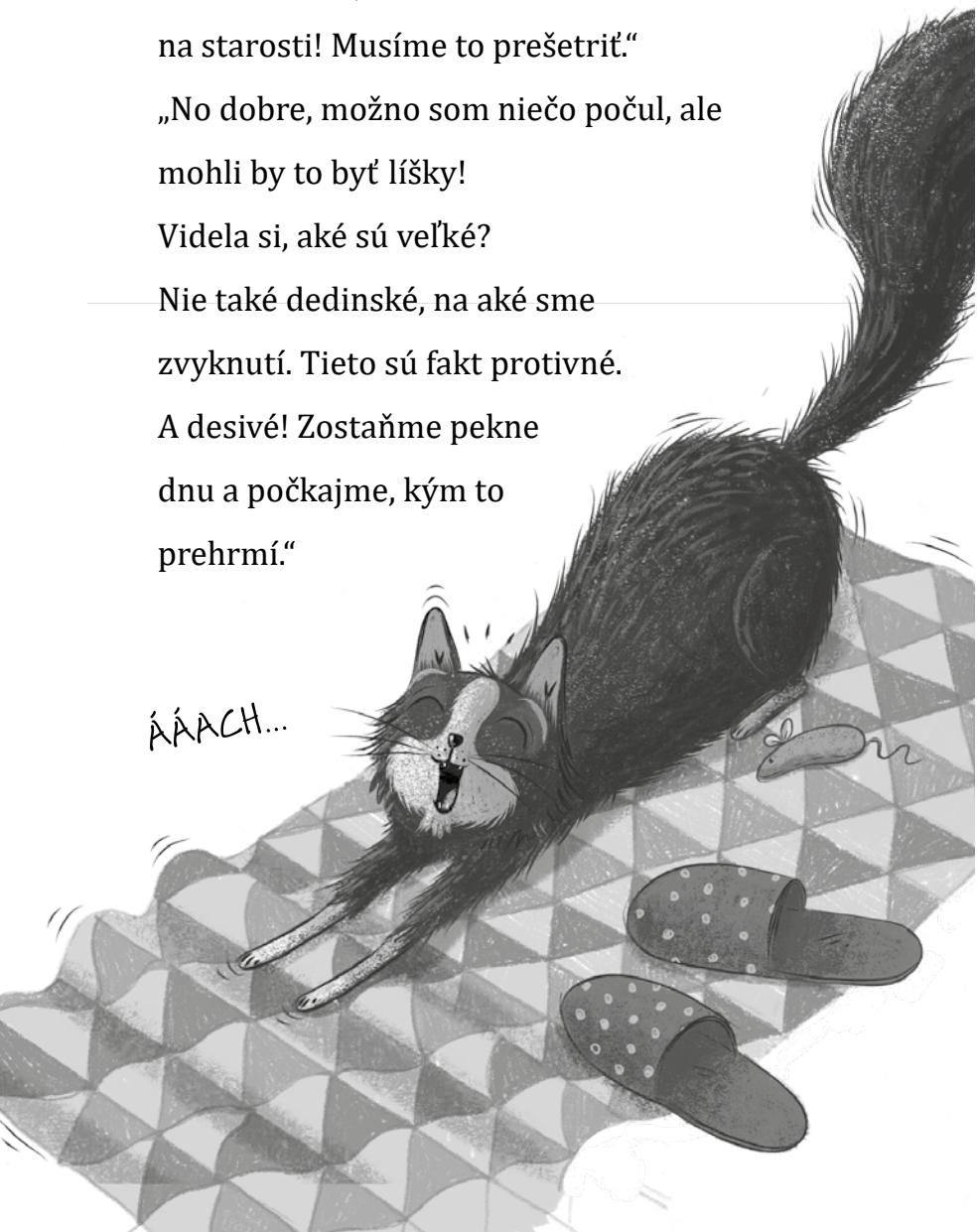
Naopak, Toto bola skôr veľké klobko čiernej, sivej a hnedej. Najmä keď mala na sebe zimný kožuch. Vďaka golieru okolo krku by sa nemusela hanbiť ani v paláci anglickej kráľovnej Alžbety. A to je teda ozaj niečo iné ako Apúlia, región v opätku Talianska, z ktorého pochádzala. Ona aj Blyskot patrili medzi takzvané túlavé mačky. Do Londýna prišli iba pred tromi týždňami, po tom, čo ich zachránili dvaja láskaví ľudia. Volali sa mama a ocko (alebo akoby povedala Toto: mamma a papa) a práve si spokojne odľukovali v posteliach.

„Blyskot,“ zašepkala Toto. **„BLYSKOT!**
Počul si to? Myslím, že to ide zvonku od kontajnera. **OD NÁŠHO KONTAJNERA!**“

„Nič som nepočul,“ odvetil Blyskot a, zívajúc, sa natáhoval.

„Ale áno počul, ty klamár. Preto si hore.
Pozri sa, toto je teraz náš dom, čiže ho máme
na starosti! Musíme to prešetriť.“
„No dobre, možno som niečo počul, ale
mohli by to byť líšky!
Videla si, aké sú veľké?
Nie také dedinské, na aké sme
zvyknutí. Tieto sú fakt protivné.
A desivé! Zostaňme pekne
dnu a počkajme, kým to
prehrmí.“

ÁÁACH...

„TY SA BOJÍŠ!“ pochopila Toto.

„Nuž, ehm, ani nie. No... je strašne studená noc a tie mačacie dvierka sa tak zle otvárajú a... Ach, no dobre. Priznávam. *Trošku* sa bojím. Pochop, Toto, sme v tejto krajine ešte iba tri týždne. Len sa udomáčajeme, vonku je zima a my sme teplokrvní Taliani a teraz ma zdola bohviečo zobudilo a ty to chceš ísť so mnou prešetrovať. **PREČO NEJDEŠ SAMA?!**“

„Blyskot, vieš, že by to mohol byť trošku problém. Som slepá, spomínaš si?!“ jedovala sa Toto.

A mala, samozrejme, pravdu. Už od narodenia mala slabý zrak ako netopiere.

Vlastne... nebola to tak celkom pravda. Po prvé – minule stretla netopiera Piera od

susedov a napriek tomu, že nestihli hodiť reč (pištal niečo o hmyze, čo musí chytiť), rozhodne nepôsobil ako *slepec*. Po druhé – nuž, celkom slepá nebola ani ona... Do blízka videla celkom dobre, v diaľke však dokázala rozoznať iba obrysy svetlých či tmavých tvarov. Rozoznávala obrysy postáv (napríklad mami a ocka), mačiek (napríklad svojho brata), vtákov (mňam!) a vlastne všetkého, čo sa hýbalo. No vždy bola spokojnejšia, keď mala po boku Blyskota. Áno, niekedy jej liezol na nervy a doberal si ju. Ako väčšina starších bratov však svoju sestru veľmi ľúbil a bol jej hlboko oddaný... aj keď by to na verejnosti, nikdy, naozaj NIKDY nepriznal.

„Áno, sestrička,“ odvetil Blyskot, „viem, že si slepá, ale si aj nindža, čo si zabudla?!“

Teraz mal pravdu *on*. Toto bola jednou z najlepších nindža bojovníčok na svete. Patrila do špičkového klubu nindža mačiek s tými najvýnimočnejšími zručnosťami, ktoré si už od mačiatka trénovala s majstrom Venturom v Taliansku. A majster Ventura bol zase žiakom veľaváženého japonského nindža majstra, ktorého znalosti pramenili z dávnej histórie a stovky rokov prechádzali z jedného nindža majstra na druhého...

Inak povedané, áno, Blyskot vedel, čo hovorí. Toto sa o seba dokázala postarať.

„Tak dobre,“ vzdychla Toto. „Pod', pôjdeme dole spolu. Ty použiješ svoje oči...“

„A šarm,“ doplnil Blyskot.

„Jasné, šarm,“ prevrátila Toto oči, „a ja...“

„Svoje desivé nindža triky,“ dodal Blyskot.

„Dohodnuté!“ prikývla Toto.

„DOHODNUTÉ!“ súhlasil Blyskot.

Blyskot sa nemýlil. Nindža, či nie, dostať sa cez dvierka pre mačky je nočná mora. Prečo mamma a papa jednoducho nenechajú otvorené dvere? Toto a Blyskot vyrástli v olivovom háji, takže hocaké dvere, aj tie malé mačacie, im pripadali dosť divné. Vonku to už bola malina. Hop-skok cez záhradu a múr, a už aj stáli pred domom pri smetných košoch. V čiernočiernej tme mesiac osvetľoval obrovskú postavu. Dvakrát takú veľkú ako oni dvaja. Vrchná polovica tela jej visela cez okraj kontajnera, zatiaľ čo sa jej (úprimne povedané) dobre *tvarovaný* zadok a nohy hompáľali v nočnom vánku.

„Tak,“ zašepkala Toto, kým sa schovávali za autom na príjazdovej ceste, „toto teda určite nie je líška.“

„TOTO, VEĎ NEVIDÍŠ!“ Ako to vieš?“
protirečil jej Blyskot.

„Nebud' taký! Viem rozoznať tvary, obrazy, svetlo, tmu a toto,“ ukázala si nahnevane na uši a nos, „nemám na okrasu! Vycítim, čo treba. Mimochodom, podľa teba to môže byť líška?“

„No, ani nie,“ pritakal Blyskot. „Na líšku to fakt nevyzerá. No aj keby som sa mal rozkrájať, netuším, čo to je. Priveľké na potkana, ale pritučné na mačku. Jednoznačne.“

Keď sa *to* vynorilo z koša s omrvinkami okolo úst, záhada sa trošku rozuzlila, no iba o trošku.

To zviera malo svetlohnedú srst', tvídové sako s klobúkom a okolo krku mu žiarila červená kravata.

Toto a Blyskot sa na
seba zmätene zadívali.

Žeby to predsa
len bola mačka?

Čo iné?! Hoc aj
fakt podivná
a obrovská?

Jedna vec však
bola istá, robilo
to taký rámus,
že sa to určite
nesnažilo schovať.

„Tuším to bude jedna z nás,“ zašepkala
Toto.

„Škoda,“ zamračil sa Blyskot. „Dal by som
si neskorú večeru v podobe potkanieho
sendviča. Všetky tie potkany, čo ti toto mesto
ponúka – to je na Londýne to najlepšie!“

„Ach, nevídané!“ mrmlalo si stvorenie pre seba. „Uf, toto je **NENORMÁLNE** snobská maškrtka. Toto je naozaj asi môj najobľúbenejší smetiak v celkom Londýne. Milované makrelie kosti, vynikajúca starodávna paštička, mini hlt syríka brie...“

Toto s Blyskotom vykukli spoza auta a zastrčili sa naspäť ešte zmätenejší ako predtým.

„O čom to točí?“ zašepkala Toto.

„Nemám šajnu,“ odvetil Blyskot. „Zjavne si to užíva.“

„Ale veď to je *náš* smetiak,“ frflala Toto.

„*Naša* predzáhradka.“

„Naozaj chceš jesť smeti z koša?“ opýtal sa Blyskot. „Toto, dostávame tri jedlá denne. Máme sa tu ako v bavlnke.

Z KONZERVY, Toto! Rozmaznávajú

nás! Uctievajú! Zbožňujú! Naši kamoši
v Taliansku by za toto vraždili a ty si tu robíš
hlavu kvôli nejakému... smetiaku!“

„No dobre, ale je na našom území, tak si ho
aspoň preverme,“ naliehala Toto.

„Až po tebe,“ kývol jej Blyskot.

Pokiaľ išlo o hrozivé tiché prenasledovanie,
bola Toto expert, a to dokonca aj na mačku.
Na nindža tréningu sa naučila pohybovať
celkom potichu. Vďaka fúzom vedela, kde
sa práve nachádza, a vďaka vynikajúcemu
sluchu zaznamenala každý zvuk v okolí
jedného kilometra.

Pohybovala sa tak potichu, že bola takmer
neviditeľná. Škoda, že sa to isté nedalo
povedať o jej bratovi.

Toto sa práve chystala povedať:

„Počuj, keď tam prídeme, mali by sme...“ no prerušil ju buchot, ktorý spravil Blyskot, keď sa potkol o krík, a pristál jej na chrbte.

Ako sa to vôbec dá? pomyslela si. Ved' to ani nie je možné! Oboch ich odhodilo a rozpleštili sa rovno pred záhadným narušiteľom.

„ÁÁÁÁÁ!“ zvraskol narušiteľ a vyskočil dva metre do nočného vzduchu. Keď pristával, spopod saka mu vykukol výnimočne dlhý chvost. A opäť zmizol.

„No toto,“ pohoršovalo sa stvorenie, čo na nich zvrchu zízalo, „dvaja zbabelci sa za mnou zakrádajú a snažia sa ma okradnúť, zatiaľ čo si vychutnávam večeru zo svojho vlastného koša! Héj?! Čo mi na to poviete?“

„TAKŽE, PO PRVÉ TO NIE JE TVOJ KÔŠ,“ odvrkla Toto, vyhrabávajúc

sa spod brata. „Po druhé, síce sme sa sem práve prisťahovali z Talianska, ale *toto* je **NASA** predzáhradka a na našom území sa s inými mačkami nemaznáme. Je tak Blyskot? Blyskot?“ Otočila sa a zbadala svojho brata s hlavou zastrčenou v poloprázdnom jogurte, čo sa tam v tom frmole dokotúľal. „Blyskot!“

„Ach, áno! Presne tak! *Mamma mia*, milujem jogurty!“ dodal sám pre seba a hlava mu zapadla naspäť do téglíka.

„Och, samozrejme!“ vykoktal narušiteľ prefíkane. „Ako zrejme vidíte, aj ja *som* mačka a nemal som ani tušenia, že sa sem niekto nový prisťahoval. A, takpovediac, vyhradil som si právo na tento kôš. Nič sa nedeje. Ako si povedala, všetci sme mačky. Trikrát hurá, všetkým mačkám! Takže... ak to

chápe správně, tento mladý muž s tvárou
v zaborenou v téglíku je Blyskot, a ty?“

„Toto,“ odpovědala trochu překvapená tím,
aká noblesná je tá stará mačka.

„A ty si?“

„Milí moji, pane aj slečinka, vitajte a dovoľte, aby som sa predstavil. Máte to potešenie zoznámiť sa s Alexandrom von Kanal XXXIII. Vy, drahí moji, ma môžete volať tak ako ostatne všetci moji priatelia... som Mačkofúz.“

„MAČKOFÚZ?“ zopakovali naraz Toto a Blyskot.

„Áno.“

„Si mačka, čo sa **VOLÁ MAČKOFÚZ?“**

„Áno.“

„Nechceme byť nezdvorilí,“ zaspätkovala Toto, „ale je to naozaj zvláštne meno. Jasné, tvoje *fúzy* vyzerajú ako *mačacie*... veď si *mačka*.“

„Nuž, tu v Londýne ste noví, no môžem vás uistiť, že je to veľmi bežné meno. Vlastne, pomenovať svoje mačiatko Mačkofúz je dnes vo

vyberanej mačacej spoločnosti veľká móda. Naozaj vyberané meno,“ vysvetľoval a *naozaj veľmi* nervózne si poťahoval kravatu.

„No... keď to vravíš ty,“ zamrmlala Toto Blyskotovi.

„Každopádne, teraz, keď sme sa zoznámili – alebo lepšie povedané – skamarátili, dovoľte mi vychutnať si posledný kúsok tohto syra brie. Je to lahôdka!

OCH, TO JE SMRAD...“

Toto s Blyskotom na seba pozreli a pokrčili plecami.

„Úžasné. Tak, priatelia moji malí,“ povedal Mačkofúz, zatiaľ čo dojedal posledné kúsky syra, „práve ste sa sem presťahovali. Čo všetko ste už stihli obehať? Videli ste korunovačné klenoty? Buckinghamský

palác? Sídlo premiéra na Downing Street 10? Londýnsku zoo? Je tam zopár fantastických zverov. Hoci si mnohé z nich na mačkách rady pomaškrtia a bolo by asi múdrejšie sa im vyhnúť. No tak, do toho! Rozprávajte, neviem sa dočkať! Aké sú vaše prvé dojmy?”

Toto a Blyskot naňho nemo zízali.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Mačkofúz.

„Netušíme, o čom hovoríš,“ odvetil Blyskot.

„Nikto vás nepreviedol po meste? Vôbec nikto?“ spýtal sa ich Mačkofúz zhrozene.

„Nie, len sme sa hrali, oddychovali, kukali telku. Naši rodičia pozerajú samé programy o prírode. Tie mačky, čo tam sú! Obrovské!“ nadchýnal sa Blyskot.

„Tak toto je naozajstný **ŠKANDÁL!**“ pohoršoval sa Mačkofúz. „Tak či tak, dnes

je vaša šťastná noc. Som členom združenia mačacích turistických sprievodcov. Len minulý týždeň som sprevádzal mačku belgického ministra zahraničných vecí, Adelajdu – pôvabnú ruskú modrú. A dnes večer som vaším dlžníkom po tomto lahodnom jedle z vášho kontajnera. Budem sa vám pár hodín venovať a ukážem vám naše veľkolepé mesto. Čo vy na to?“

„No, je dosť zima a mohli by sme sa dostať do problémov...“ začal Blyskot.

„Hrozne radi!“ prerušila ho Toto. „Kde začneme?“

„Centrom mesta, prirodzene,“ prikyvoval Mačkofúz.

„Jasné!“ potešila sa Toto. „A ako sa tam dostaneme?“ Vybrali sa dolu ulicou.

„Tak ako každý správny Londýnčan, drahé dievča,“ odvetil Mačkofúz.

„PREDSA METROM!“

